

Nu var det just Byens alleruroligste Tid, da Sommer og Vinter mødtes og fremkaldte forøget Liv baade ude og inde. Endnu mens Tivoli om Aftenen slyngede sine Raketter op over Byen og Hornorkestre skrattede i alle Forlystelseshaverne, var Teatrene bleven aabnede, og Sommerens tyske og svenske Gæster fyldte endnu Kafeerne, da disses Stamgæster efterhaanden indfandt sig ude fra Landet, højst ubehagelig berørt af at se deres Sofahjørner optaget af Fremmede. Hvert Jernbanetog og hvert Dampskib spredte Skarer af hjemvendende Feriefolk ud over Byen, og trods alle højtlydende Beklagelser over den altfor hurtig svundne Sommer røbede deres uvilkaarlige Gensynsglæde, at de i Hjertet havde længtes derude paa deres romantiske Skovskrænter og i de idylliske Fiskerlejer. Grossereren og Embedsmanden, Kontoristen og Butiksfrøkenen, Studenten og Kunstneren — alle havde de haft Hjemve efter Byen med dens hidsende Liv under Gassole og i elektrisk Maaneskin.

Per følte sig ganske udenfor al denne Livlighed, som i hans Øren og Øjne kun var Larm og Grimace. Idet han saae paa disse travle Mennesker, der myldrede frem paa Gaderne, sprang ind og ud af Sporvogne, rullede gennem Byen i aabne Drosker, sad i Restavrationerne som i deres egen Stue, spiste Frokost med en Avis i Haanden eller afgjorde Forretninger ved et Glas Øl og aldrig syntes at unde sig en stille Besindelsens Time,